

PAPATU

—Apartis papa, que aquest pintor podria en Parsifal.

TEATRE NOVELTATS

Grandiós èxit de la companyia de
sarsuela i opereta, que dirigeixen

AMADEU VIVES Y PEP BERGÉS

ALCAZAR ESPAÑOL

Unió, 7.—Gran Cafè Concert Restaurant a la carta dia i nit

Èxit verdaderament grandiós

LA FORTUNA LOCA

ROYAL CONCERT

Pabelló de Moda

::

El Rei dels Musio-Halls

30 HERMOSES ARTISTES 30

Gran èxit de les vetillades en el nou

FOYER I SALÓ SPORT

Entrada lliure

Restaurant a la carta

Butaques gratis

Articles per
a tota classe
de Sports

Pilotes

Tunmer

Special

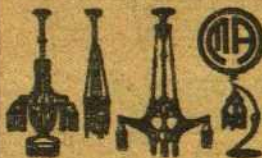
RONDA SANT ANTONI, N.º 59

PITS

Desenrotllo, bellesa i en-
duriment, en dos mesos se
consegueixen amb les *Pil-
loras Circasianas del doc-
tor Ferd. Brun, de Berlín.*

Vintidós anys d'èxit constitueixen
sa millor propaganda.—8 pessetes
l'ampolleta.—Alsina, Passatge del
Crèdit, 4; Ferrer, Princesa, 1; Oliver,
Hospital, 2; Segalá, Rambla de les Flors
4, y demés Centres d'Específics. Enviar
6'30 pessetes en sellos a J. Pous Arxer,
Marqués Duero, 84, pral., i se rebra
reservadament certificat.

Marcelino Albiol

Fabricació de lámpares pel gas
i electricitat

Instal·lacions, reparacions

Lloguer i venda a plassos

— PONENT, 42 —

Pera ostres fresques i demés mariscs

EL CANTÁBRICO

Santa Ana, 24

Obert día i nit

DEMANEU "ANIS PAPITU"
I LICOR "ORO LÍQUIDO"

SECRETOL

El Secretol es l'únic, absolut i eficaç preser-
vatiu de les enfermetats venèrees i sifilítiques.

El Secretol es de resultats comprovats i mes
pràctic que'l vulgar preservatiu de goma.

Per humanitarisme deu recomenarse

Preu 1 pesseta

De venda en les principals següents farmacies: J. Segalá, Rambla de les Flors, 4 (Centre
d'específics); Dr. Bartomeu, Ronda S. Antoni, 81; Liceo, Sant Pau, 1; Dr. Pisá, Plaça del Pi, 6;
Carme, Carme, 84; Durán, Guardia, 16; Dr. Grau, Rambla de les Flors, 8; Dr. Ferrer, Tallers, 64,
i en les drogueries dels Srs. Dalmau i Oliveres, Plaça Universitat; Carme, Carme, 76 i Ponent, 2,
i en totes les cases on venguin aquesta classe d'articles.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Pelayo, 38
Hores, de 10 a 1
PREUS DE SUSCRIPCIÓ
ESPANYA, trimestre. Ptes. 2
ESTRANGER, » 3
Pago anticipat
Dels treballs publicats en son responsables
els seus autors.—No's retornen els originals.

Les hores d'amor serenes

Barcelona, la ciutat més gran que hi ha en el món (diguin lo que vulguin els antisolidaris) cantada com ha sigut per mossen Cinto en aquella cèlebre Oda, que, si hi hagués justícia, seria superior a la mateixa ciutat; Barcelona, la Barcelona papitesc, feïnera, d'aquell no menys gran home i poeta a la vegada, en Maragall; Barcelona... (prou Barcelonal) tantes vegades glosada, cantada i bescantada, té unes hores a la nit o sigui quan és fosc, unes hores característiques i transcendents que només un home del tremp acreditat den Pere Corominas podria cantar.

Son les hores d'amor serenes. Les hores que passen volant i deixen per únic rastre un vuit dolorosíssim... a la cartera i unes llàgrimes que a voltes es converteixen en gotes simbòliques d'una crudel desesperació i molts cops ail en gota serena com les mateixes hores de l'amor serè a que venim referint-nos.

Nosaltres, els redactors d'aquest educatiu setmanari que estem portant a terme la gran obra de la transformació psicològica del barceloní del carrer de Sant Pere més baix; nosaltres, que hem dit a aquest barceloní:—Vina-te'n al carrer d'Aribaul! No temis! Ningú t'ha de dir res! Ton pare? Treu-te la vena dels ulls. Res d'austeritat. Puja aquí dalt! Puja aquí dalt i veuràs a ton pare com... etz! Nosaltres, repetim, hem cregut necessari escriure-n setmanalment unes notes d'aquestes hores de l'amor serè. Un a manera de breviar pagà, on hi siguin consignats tots els gemecs de mascle i femella que s'ho valguin; totes les escenes on l'amor hi faci de les seves. Anirem amb el llapis sempre a punt recorrent amb veritable fervor totes les Sinagogues del plaer airat; totes les misterioses cabines de les incitants artistes on hi reben, a vegades, sobtadament, les arbitràries embranzides del nano que's desenfrena (al dir nano, parlo de Cupid) i amb la mateixa alegria maníaca que un col·leccionista de sellos recull un sello estrany, recullirem nosaltres l'últim epíssodi, la darrera anècdota, la més nova xarada genital, el més intrincat logogrif numèric del bi-tri-i-catre sexualisme, el gero-gilfic comprimit o apretat i les fugues de vocals en els leatres per culpa més d'una vegada d'uns consonants ben posats.

Vos parlarem de com dos peons fan dama o estan com si fessin dama (escena esgarriosa que hem presentat en les obres de la Canadiense allà a la província de Lleida) i també sabreu com hi havia una vegada una dama que feia dos peons en una presa de les susdites obres.

Anirem a aquests liceus on s'hi esgargamellen aquestes pobres dones que canten amb sordina i on les mateixes sordines canten, oh paradoxal! destrempades precisament perquè estan al punt de dalt. Ficarem el nas on creguem que li hem de ficar, sí senyors! El music-hall serà per a nosaltres l'hort predilecte on hi anirem a meditar com hi medita en el séu el bon vicari

de poble, i, are una pera, are una figa, contemplar l'espectacle tant explotat però sempre nou, de veure morir el dia, en mig de les millors col·i-flors i dels tomàtocs reventats de tant madurs. El music-hall serà per a nosaltres l'hort preferit, però també farem rajar el brollador del jardí abandonat si és bell, com ho son, ail les teles del nostre Rusiñol que jo no sé d'ont se les treu amb tantes coloraines.

Les hores d'amor serenes! Aquestes hores que a tantes mares de família alimenten i fins a aquelles mares que no ho son; aquestes hores del «Ven y ven!» i del «no sé pas què hi veus». Aquestes hores serenes del «Ai, lladre, què m'has dat». Les hores curtes com la goma arronsada d'un dit de goma arronsat; aquestes hores en que'l temps passa i la Joana balla i perquè la Joana balla encare el temps passa més depressa, aquestes seran les hores que estargirem o calcarem en aquestes columnes, casi salomòniques per les moltes coses que demostraran sapiguer.

Jo hi era

Me trobava per atzar, en un petit poblet de l'alta montanya catalana, quan després d'haver sopat vaig anar-me'n al cafè «American Bar» (fins tenen Bar i tot) i'm va cridar l'atenció un cartell (escrit amb pinzell), que anunciava per aquella nit una vetllada de prestidigitació, per un «amateur» que segons ell mateix deia, era l'únic artista del món que treballava sens cap mena d'aparato. I efectivament, al poc rato me'n vaig convèncer. A l'arribar l'hora de la rifada que com de costum fan tots aquests artistes de l'art de la vareta màgica: Mireu—va dir,—ara vos faré el sorteig de la rifeta, amb un joc de cartes noves, valguent totes les figures per zeros i les altres cartes pel valor del seu número, car un servidor tinc la bossa però un dia vaig perdre les boles.

De nit

Acabava un vigilant d'obrir i tancar la porta a una noia molt joveneta i plena de carns.

Quan heus-aquí que se li presentà un jove, i posant-li una pesseta a la mà, li feu la següent pregunta:

—Que l'ha oberta moltes vegades an aquesta noia?

A lo que li contestà el vigilant:

—Quantes no recordo, però que jo vaig ésser el primer d'obrir-la, pot estar-ne ben segur.

Un cas apurat

Se tracta d'un jove molt corrido, que tenia relacions amb un angelet d'aquets que corren per terra.

El cas és que'l jove amb les seves paraules i la noia tingueren un moment descuidat i varen fer lo que no'ls pertocava fins després de la benedicció.

La noia vivia junt amb la seva mamà i una germana de major edat; la noia, al veure l'estat en que's trobava, ho va confessar an el seu promès; el jove, al rebre tant mala noticia, comensà a reflexionar i a capficar-se, fins que a l'últim se decidí anar a trobar un metge i li explicà lo següent:

—Un servidor té relacions amb una modisteta i el cas és que havem arribat en un punt... i un servidor ve per a veure si vostè me donaria un camí per a arreglar-ho.

El senyor doctor li contestà:

—Això és molt fàcil: se casa vostè amb ella i queda tot arreglat.

El jove contestà:

—Oh, és que hi ha un altre inconvenient: se tracta que la seva germana també la tinc en el mateix estat.

El metge contestà:

—Caram, això ja és més grave; però no obstant, farem els possibles d'aplicar remei i li quedarà el pas obert per a complir amb el seu deber.

Però el jove el tornà a rependre.

—El cas és que la seva mamà viuda i coquetona se va encapritxar i no va parar fins que va lograr lo que ella desitjava i també'm trobo que la tinc amb el ma-

teix estat, per lo tant voldria que'm digués quines precaucions pendria vostè.

El metge s'aixecà de la cadira i es posà d'esquena a la paret tiesso com un bastó, i li contestà:

—Jove, jo ja les tinc preses les precaucions; ara vostè prengui les que vulgui.

Ben pensat

Me trobava en el «Cine Royal» mirant una pel·lícula dramàtica. Al costat meu hi seia una senyora d'edat que amb perdó sigui dit tenia molt mal gènit, com ja's podrà veure.

Al acabar-se la cinta i encendre els llums, vaig adonar-me que al costat de la vella hi havia una modisteta coneguda meua. Jo que m'also, i al allargar-li la mà per a saludar-la vaig tocar impensadament el nas de la veïna. Que sé jo lo que'm va dir aquella donota!

—Però dona, no veu que al aixecar-me a donar-li la mà...

—Perque no la donava pel darrera.

Succes

En una casa ont l'agulla és el principal afany de les boniques noies que an allí se reuneixen, varen anar-hi en Robert i un seu amic per a fer-hi una mica... força de barrila per a matar el temps.

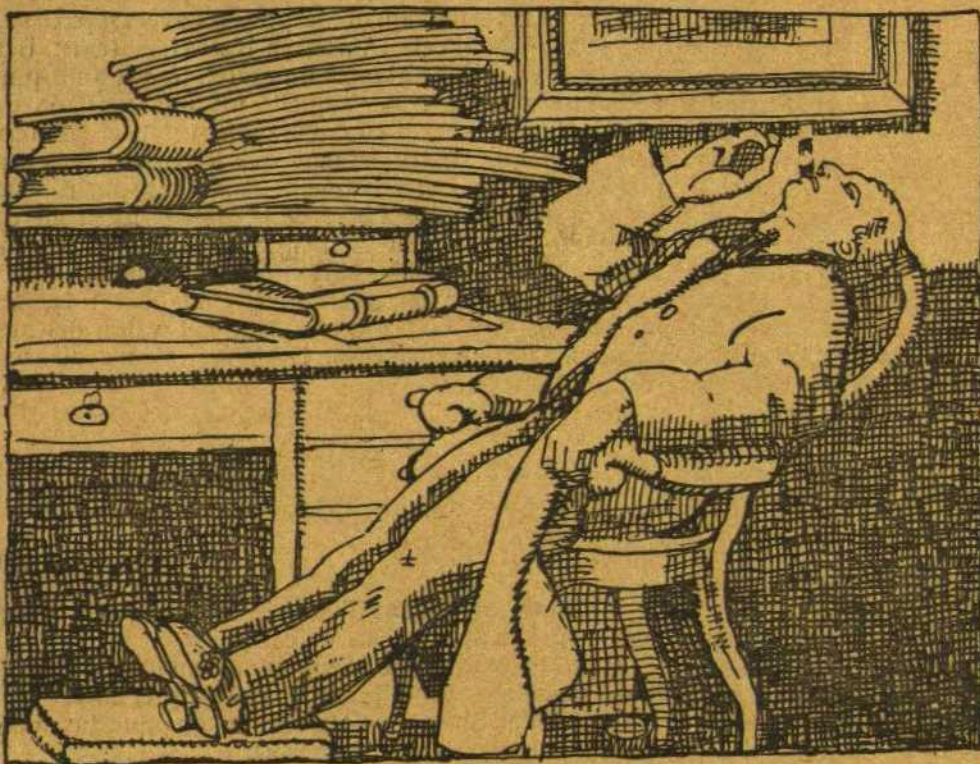
Després d'un rato de conversació durant la qual els dos amics els hi varen tocar tots els assumptes d'actualitat, va recaure l'entrevista sobre festeigs i casaments.

Estant amb aquesta divertida conversa i després d'algunes paraules versades sobre el particular, va preguntar una alegre xicoteta encarant-se amb en Robert:

—Diu que are en Joana se casa?

—No ho sé pas; què sembla an a tu?—va dir dirigint-se an el seu amic:

—Què'm sembla? què més de tres criatures hauran tingut tu i jo abans de no's casarà,—va exclamar l'amic molt serio mentre aquelles noies esclataven en una riallada estrident que feia quedar confós a l'amich Robert.

—Per a escalfar-se no hi ha com tocar suro.

Un gran reclam

La Última Hora, periòdic de Buenos Aires, publica l'anunci que reproduïm per a més exactitut.

Aquests cigarros de l'Havana, marca 43, diu que fan molt forat a l'Argentina i des de els *Maravillas* que figuren com els ganapies de la marca fins als *delicaditos*, que son per joves que comencen, diu que donen un gust que no té igual sobre tot per els que en aquesta classe de plaers s'empassen el fum.

Punxaguts, roms, prims, groixuts, alts o petits, cada un pel seu estil té'ls seus aficionats entre'ls quals hi figuren diplomàtics, eminençies i aristòcrates.

El nom de la casa expendidora és *Piccardo y Compañía*, paraula que's descompon en Pic i Cardo, que si fa o no fa volen dir una mateixa cosa sense que hi falti la *compañía* tant apropiada i indispensable en certs cassos.

El nom de la casa és doncs una garantia per els consumidors de la mercaderia, perquè si convé la piquen i si convé la carden com els matalassers fan amb la llana dels matalassos.

No volem entrar en interioritats però suposem que les manipulacions de la casa, com a Espanya, son fetes per senyores i senyoretes. Si aixís és *no le digo nada* dels caramels i *como nos* que deuen exclamar els nostres llegidors argentins quan se recreen amb el puro marca 43.

Amb un puro d'aquests ben col·locat i un PAPITU a la mà, no hi pot haver més dolçura ni més pimpangal

El gura tenia raó

L'Avell és un pixa tinters, posseïdor d'una fatxada més gravada que una torradora.

Cert vespre, rondant pels carrers de l'Este i... del otro, va fer una conquesta bastant fàcil.

Arribada l'hora fatal de *paga que's gata*, l'Avell s'entossudí amb no volguer afliuixar la mosca; s'esvalotà la moça, comparegué un *cera*, i l'escorregut *Teno* procurà defensar-se, dient molt formalment que ella l'havia sol·licitat i pervertit per pur capritxo.

El gura, aleshores, fixant-se amb la *pinla del galan*, feu aquesta pregunta-objecció, mereixedora de perpetuar-se amb bronzes i marbres:

—¿Y con esta cara t'ha volgut de capricho?

EL MEJOR REGALO DEL AÑO

AL ALCANCE DE TODO EL MUNDO

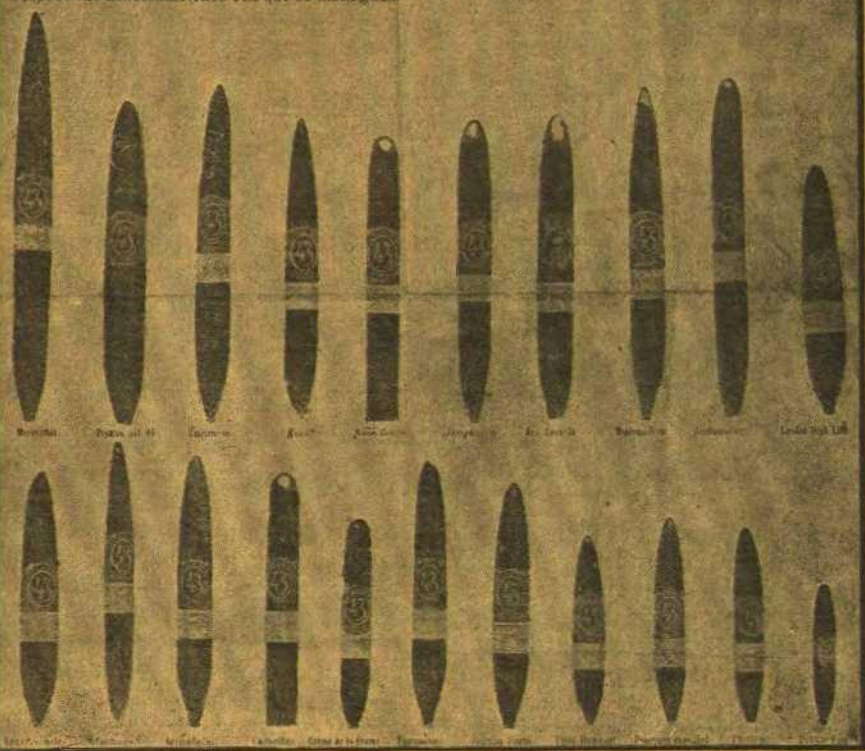
CIGARROS DE HOJA 43

Elaborados en la Habana, con tabacos clasificados de las mejores vegas, exclusivamente para los buenos fumadores de la Republica Argentina.

NUESTRA MARCA 43

ha sido registrada en la Republica de Cuba.

He aquí las virolas que lanzamos hoy a la venta, con las respectivas denominaciones con que se distinguen:

Què diu?

A l'Institut, el dia d'exàmens d'agricultura, en el vestibul hi havia varis estudiants que a tots els examinats que sortien els hi preguntaven per curiositat què'ls hi havia tocat en l'exàmen.

—Que t'ha tocat?

I un els hi va respondre:

—La fava.

La llet

Dos nuvis, la Cristineta i en Perico, anaren a passar la lluna de mel a Barcelona.

Al tornar del viatge, varen instalar-se en un magnífic xalet construït expressament, i la primera feina que va fer la Cristineta sigué anar a trobar personalment a la dona que diàriament li portava la llet, i que per lo mateix eren molt conegudes i amigues, i va dir-li:

—Mira, Dolors, estigues uns quans dies sense portar-me la llet, perquè a dir veritat ja'n vinc tipa de Barcelona.

TEATRES

LICEU.—*Rigoletto*.—Aquest popular bufó se'ns ha presentat aquesta vegada admirablement encarnat per en *Sanmarco*, que llueix en la petxera de la camisa dos brillants que de tant grossos que son, ens recorden unes citrelleres. Es inútil dir que an en *Sanmarco* li han picat de mans més que a un vigilant de l'Ensanxe.—

El nostre gran tenor PACO VIÑAS en *Parsifal*

D'en *Macnez*, que es el tenor, hem de tornar a dir amb tota la nostra ingenuïtat, que no'ns agrada. Aquell modo de cantar, fent firmes i farbelans, es ben bé contemporani dels temps de la enredada, en el que afortunadament el bon barceloní ja no s'hi troba. Ademés, aquest senyor *Macnez* podria presentar-se vestit com el

bon gust mana i no de caps de dolços de ball de disfreses.—La *Cassani*, com tots sabem com la refila, ja ni l'alabem. Es cosa consagrada.—La *Ponçano*, que té un talent masclé, doncs lo mateix canta la *Brangania* del *Tristà* que la *Madalena* l'avellana plena, com sempre aplaudida, i en *Ricceri* i el mestre *Falconi* portant-se com uns senyorassos.

GENT DE CASA.—L'altra nit va arribar un moment en el que'ns varem creure que en les taules del *Liceu* tenia lloc el primer certamen de ball infantil. No va trigar gaire a desfer-se nostre erro. Allò que veiem en l'escena tant menut, vestidet de sicilià i entre mig d'uns coristes que més que anar vestits de sicilians, sembla que van de voluntaris de la guerra d'Àfrica (1860), era el nostre papitejat *Miquel Mulleras*, tenor que canta i se belluga com un argent (no's confongui el caixista i posi un agent, que si és de policia no's belluga). Aplausos doncs an en *Mulleras* per la *Cavalleria* i *Bobème* que com bon company els reparteixi a l'*Albertini* a la que predim que farà gran carrera i al mestre il *Sabaler*, minyó de pesquis, frac i que no té temps d'afeitar-se els diumenges.

NUEVO.—En *Montero*, es indubtable, encare que nascut en l'any 69, va néixer en un dia de revista. Es lo qu'ell debia pensar: Si he vingut en plena revista, deixeu-me, que jo ja'm faré la parada. I dit i fet. Amb l'*Almanaque del Nuevo*, en *Montero* s'ha fet una parada de plata i amb aquesta parada una capa als magatzems de l'*Aguila*, que li costa uns siscents mil duros. La capa i la nova revista den *Montero*, son llargues però com que son de bon panyo, son abdués (ab dues que be sona. Quan s'escriu tant bé el català, com ho fem nosaltres dona gust escriure), donen gust de veure. L'escena dels musics, les caricatures, el disgust de la *Paralela* (apuntes un aplauso la *Xatari*) i l'imitació perfecta que fa la *Monloro* de la *Nitta Jo*, son rialleres.

NOVETATS.—La *Gentusa*.—Hem d'elogiar una ve-

—Si hi tornes, el papa te donarà una nata.
—Jo li diré papa-nates.

gada més la cultura i paciència del poble de Barcelona. Perque amb obres com *La Gentuza*, queda tot justificat. Els xiulets, les escopetes de doble repetició, etc., etc. Perque, sí senyors, *La Gentuza*, sinó existís *El Puñao de Rosas*, seria lo més cursi que hauriem vist en el teatre. Amb l'*Arniches*, fora ja hora de que'ns hi descaressim. La música és dolenta en un modo sorprenent.

Jòc de paraules

(SUCCEIT)

A la meua oficina el treball comença a les 8 i mitja. Com que tots estem a la flor de la vida, doncs oscilem entre els vint hi vinticin anys, volem ser *corridos* i sino cada dia, al menys dia per altre ens enllitiguem (solitament ehl!) de la una en amunt, car ens atrau extraordinàriament les nits barcelonines. Lo qual es conseqüència de que sempre ens falti temps per ésser a l'oficina a l'hora oficial. I naturalment a corre cuita agafem de casa un poc de pisolabis i en el despaig mateix cuidem d'anular-lo.

Mes, l'altre dia al disposar-nos a esmorzar col·lectivament, un company se trobà a faltar la seva manduca. El xicot pensant-se que era una broma que li feiem, començà a enfadar-se de debò. Veient que la cosa anava seria l'autor del fet tregué l'esmorzar de l'amagatall, a la vista de tots els presents, i allavors el víctima li digué:

—Que no li han amagat mai res a vostè?

—No més l'ou —contestà un altre.

—Are m'ho ha tret de la boca —afegí amantent un tercer.

En un establiment de Terrassa

Anava una senyoreta d'uns 18 anys a comprar postals, i ja havia triat cinc postals i per a no donar tanta feina an el dependent cada una que li agradava ficava el dit an el full del àlbum per a no perdre el punt.

Tria un altre i com es natural ja no sabia que ficar-hi i ella diu: —Ara sí que no sé que ficar-hi an aquí per a no perdre el full.

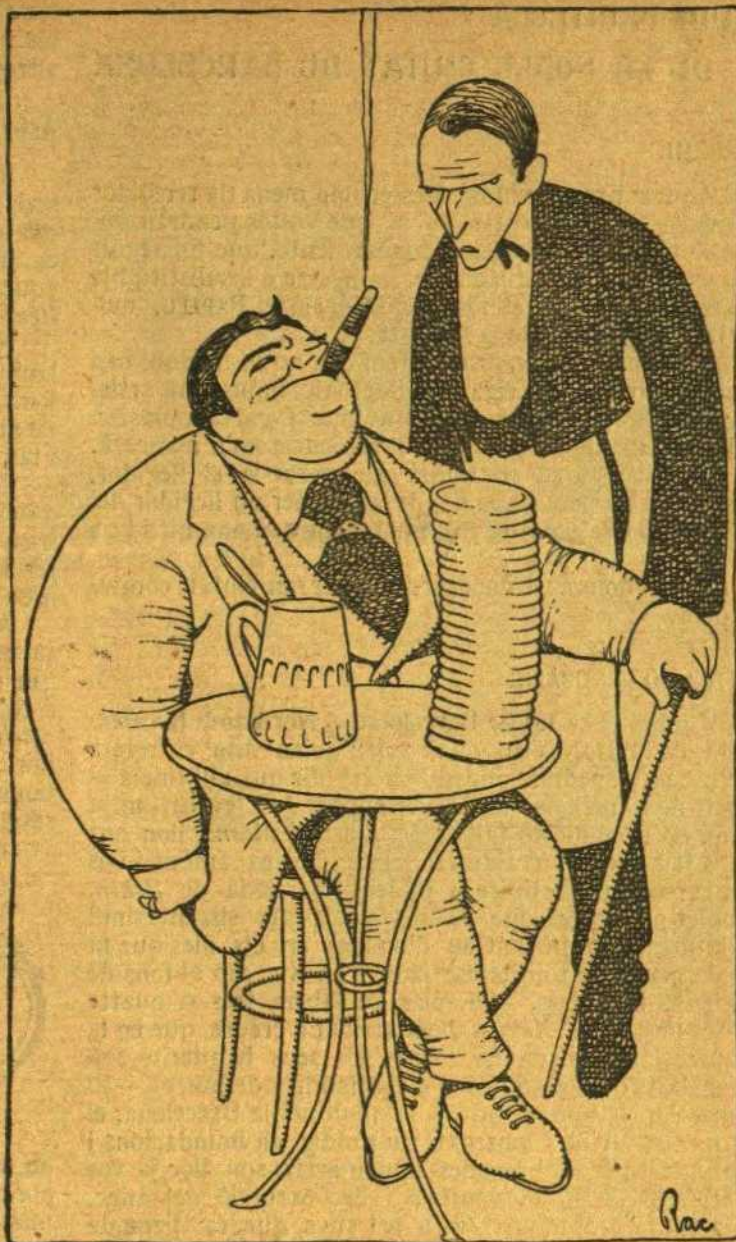
I el dependent molt atent li respón: —No's molesti senyoreta, que ja li ficaré jo el dit.

Crit públic

A Tarragona hi ha molts cadiraies, això tothom ho sab, però lo que fa al cas es que un d'aquets industrials te un home que volta pels carrers d'aquella ciutat, i per cercar clients, fa el següent crit:

—Cadires per adovar dónes!

—La cervesa s'ha acabat.
—Doncs no m'en portis més.

Què ha passat?

El criat posseït d'una castedat qu'espanta, demana a la senyora que li liquidi el seu haber.

—Doncs, Batista, què ha passat? (diula mestressa estranyada).

—A vostè ja li diré: que'l seu parell de cambres, toçudes amb que'ls pitxers, que estaven millor damunt del sofà que en la cònsola...

—Bah, sempre sereu criatural

—... i jo, la veritat, m'he avergonyit de sentir aqueixos termes deshonestos!

GUIA PAPITESCA

DE LA NOBLE CIUTAT DE BARCELONA

PROEMI.

Aquest proemi vindrà a esser una mena de recibidor o rebedor de casa nostre, en la que vostès pendran possessió tot seguit. Prenguin doncs asiento, que tot seguit comensarem la desfilada de la nostre e insubstituible Barcelona, breçol del nostre extraordinari PAPITU, monarca de la llum i de la frescura.

En aquesta Guia, procurarem que no hi manqui cap detall barceloní, be siga arquitectonic, industrial, artístic, pintoresc, farmacèutic, químic i galvanoplàstic. Això vol dir que de ciència i sapiència no'n mancarà. La paciència, això sí, tindrà que posar-la el llegidor, però... quina paciència ha de menester un llegidor del PAPITU?... Resignar-se a llegir i a riure i bona nit i bon hora.

Anem doncs a començar, que la gran ciutat comtal espera.

SITUACIÓ GEOGRÀFICA.

Limita la ciutat de Barcelona, el Nord amb la carretera de Mataró. En quan veieu qu'en dita carretera s'acaba l'empedrat, podeu ben bé dir que allí fineix el límit de Barcelona-Nord.--Per la part de Llevant, limita amb els armoniosos tallers del *Nuevo Vulcano*, lloc ont no's fan olles sinó calderes. Seguiu llevant amunt i vos trovareu amb la típica i pudenta barriada de *Pekín*, poblet pintoresc, que té una escola per siscentes mil criatures i un be de Deu d'onades en els dies que fa mala mar, que tota la barriada s'en va cap al fons de l'aigua. Nosaltres, que quasi bé sabem tres o quatre coses més qu'en *Xenius*, hem arribat a creure que en la submarina barriada de *Pekín*, els seus habitants son empeltats o de granotes o d'escafandres de bussos.—El límit Sur o Sud o Suc de la molt noble Barcelona, el trovaràn en el Llobregat, riu pròdig en inundacions i a propòsit per les brenades. (Quan arrivi son lloc ja vos parlarem de *Ca l'Anguilero* i de l'excursió del ànec, comesa fa prop d'uns sis o set anys, que és digne de figurar en el contingent historic d'aquesta veritable Guia.)—I finalment, Barcelona té un quart límit, que es de *Ponent* i que te vistes a Sant Pere Martir. De ponent ens ve bo i dolent; dolent, per exemple en *Maura*, en *Romanones* i l'*Arniches*, bo i retebó, les taronjes, els préssecs, els biscuits, el massapà i el massa poc fret, que'ns arriba per aquesta banda.

Com veuen doncs, Barcelona es belluga pels quatre costats, com peix dintre de l'aigua.

No volem citar aquí paral·lels i graus. Ignorem exactituds matemàtiques, del mateix modo que'ls municipals ignoren que son al carré per vigilar i no per dormir-se per les cantonades. Nosaltres en matèria de mides, anem molt malament. I sino fixin-s'hi. El metre el definim del mateix modo que'l va definir el nostre mai prou carbassejat condeixeble don *Juanitu Oza* i *Manubens* vulgarment conegut en l'Universitat pel *Xiquet de Reus*. El catedràtic *Bartrina*, home de nas i coneixements llargs, li va preguntar un dia:—*¿Digame V. qué es el metro?*... Resposta del *Xiquet*: —*Es el logaritmo que*

pasa por París. I si aquesta és la nostra definició, vostès veuràn, que sobra el metre i fins el centímetre. Nosaltres sols creiem que'en el *metre* (o *maître*) d'*bôtel*.

ASPECTE DE BARCELONA.

Es rialler, agradós i escaient però sens dubte que'n seria molt més de les tres coses, si l'aspecte de Barcelona, fos nèt per dintre i per fora. Mes... per què fiar-nos en interioritats que tothom sab?... Es i té qu'esser aquesta la nostra missió?... Quan el prudent PAPITU s'ha ficat en cap interioritat?... Quan? diguin-hol... Veiem?..

No volem titllar de malbaratador al nostre desopilant Ajuntament. Quan no neteja els carrers de Barcelona, serà perque creu que la brutícia es un segell mòvil de glòria, que equival al enaltiment del treball que tant i tant tantarantant ens honra.

Confessem doncs, que si be a la nostra capital com a bellesa cap l'igual, com a bruta i deixada tampoc hi ha qui li passi endavant. Fem pudor, ja que no podem fer altre cosa. I en Lerroux i els seus hi facin més que nosaltres.

Anem a altre aspecte de Barcelona. La nostra capital té mar. Un mar pur, blau verdós, un mar de seda que es una delícia. Aneu, aneu ciutadans de Barcelona a contemplar el mar! Però no oblideu, que per poder contemplar-lo sense cap destorb, tenim que anar o millor dit, que pujar al *Tibidabo*. A Barcelona, som aixís; tenim mar, però pres en un cercle de camins i carreteres amb fanc i magatzems marítims.

Un incident de la vida conjugal

A fa temps que en Badoret pateix d'una malaltia del estómac, essent-li difícil la digestió d'aliments sòlids; per aquest motiu el metge li ordenà qu'es posés a règim lacti durant una llarga temporada.

Com que en Badoret té una modesta col·locció en un magatzem de panyeria, i els guanys no li permeten posar minyona, la seva dona es cuida dels quefers domèstics.

Cada dia ella va al mercat mentres el marit acaba de vestir-se, deixant-li preparada una copa de tebia llet com també una grossa ampolla del mateix líquid alimentici, que ell s'endú per a beure a mig dematí.

No tenint més que una clau de la porta del piset, la dona se l'emporta, i en Badoret quan surt tanca de cop.

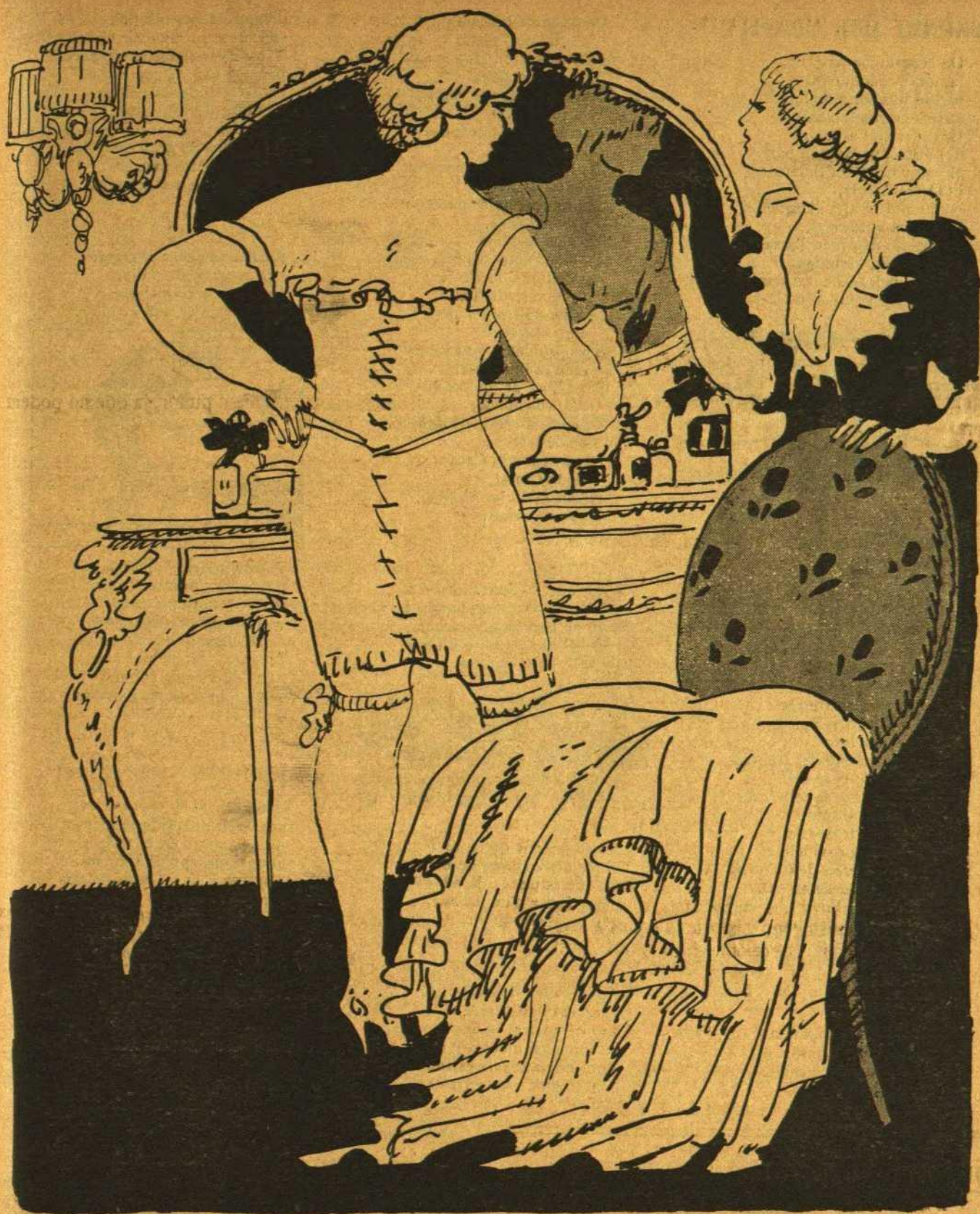
L'altre dia s'oblidà d'agafar la consabuda ampolla; va anar baixant l'escala, i al trobar-se an el replà del primer pis, s'escaigué a creuar-se amb l'amo de la casa donant-se compte an aquell instant del oblit sofert.

Per lo tant, no s'ha d'estranyar que don Eugeni fos saludat aixís:

—Bon dia tinga... Maleit síal... are m'ha quedat la llet a dins!

El vellot del propietari, partidari rabiós del celibat, enterant-se de la contrarietat que passava el seu llogater, aprofità l'ocasió per a llençar una sageta verinosa contra el matrimoni, dient an en Badoret, per via de consol:

—Vaja, home; si això no més els hi passa als casats!

—Vol dir que no m'és massa estreta aquesta cotilla?
 —Com més estreta sigui, més agradarà al seu nuvi.

CARNET DEL "PAPITU"

De la setmana passada, la nota predominant van sè una serie de fets purament intel·lectuals. Gran festival al teatre del *Palau*, prenent-hi part el tenor Cortés, la Barrientos i l'Orfeó Català, cooperant també l'Orquesta Sinfònica al festival. Exposició den Joan Baixas a càrrec Parés, abundant en els quadros, bèn, tocinos, i altres classes d'animals.

Viatge den Bergamín a la nostra capital, visita a l'Observatori Fabra, a l'Universitat, a l'Escola de Comerç i del Tibi al restaurant. Grans festes a l'Acadèmia Real de Ciències i d'Arts, i *matches* de carambolistes als billars de Novetats. Estreno al teatre Nou d'una revista local dita «Almanaque del Nuevo» den Montero; ja se sab, tot lo qu'es fa a aquella casa es del mateix literat. Animada controversia dels diputats provincials jutjant uns *frescos* den Torres amb criteris oposats, donant molta guerra en Guerra an en Puig i Cadafalch i dient que'l més *fresc* era l'artista que'ls va pintar.

**

Amb la pluja menuda dels últims dies estàn que donen *asco* totes les vies.

De pastetes la Rambla n'està molt plena i s'hi ensorren els xanclos que dona pena. Si un té pressa és segura la relliscada i a trencar-se se exposa la carcanada. Els baixos s'ens embruten de tal manera que sembla qu'es passegin per la xalera. Maleida la pluja qu'ens empastifa; timent el Consistori ben be s'ens rifa! Perque no's preocupa amb enteresa d'un problema tant fondo com la llimpiesa. Ja es hora de que acabi tanta bruticia i qu'els carrers s'arreglin es de justícia. Demanem a la Casa de la Ciutat qu'ens facin la llimpiesa, prò de vritat.

**

Un grupo d'admiradors al «Rhin» va obsequiar an en Gual amb un banquet fraternal, prenent-hi part els millors cervells de la capital.

No és estrany qu'en un banquet hi hagués cervell a desdir, perque és un menjà molt fi pel paladar d'un *gourmet* que sapiga distingir.

**

Aquets dies els *mossegas apaches* i carteristes, han demostrat sè uns artistes de lo més fi qu'es pot ser. Amb una audàcia extremada, com llegim a les noveles,

d'unes setanta mil peles van fè un robo a càrrec Cabré. També varen anà al «Sigue» per treuall-hi una estona els Raffles de Barcelona montats al últim estil. Ja os dic jo qu'entre els impostos i els robos de gran quantia, el comerciant, avui día, no pot viure mai tranquil.

**

En Panxa-prima ingressà a la *cangri* l'altre dia, perque a la rellotjeria den Besses va anà a robar.

Per distreures, aquell soci a l'ombra tindrà el consol de fer rellotjes... de sol continuant el seu negoci. I are, deixant-nos de mofes, un panxa prima està clar que besses ha de robar per guanyar-se les garrofes.

**

Calaverons, poseuse en fresc i prepareuse a fregar l'all, que'l cascabell carnavalesc ens ha anunciat ja el primer ball qu'es donarà en el «Espanyol» aquest dissapte si Déu vol. Tot el jovent qu'es diverteix i que la plata sab gastar en quantes festes assisteix, tenim entès que hi ha d'anar, amb les cocots de més postin i més *calats* que'ls Carles Quint. Animo, doncs, i tots allí que hi trobareu molt bon percal. Allò serà lo més cant de tots els balls de carnaval. Arriva, doncs, calaverons i aneu a treure invitacions.

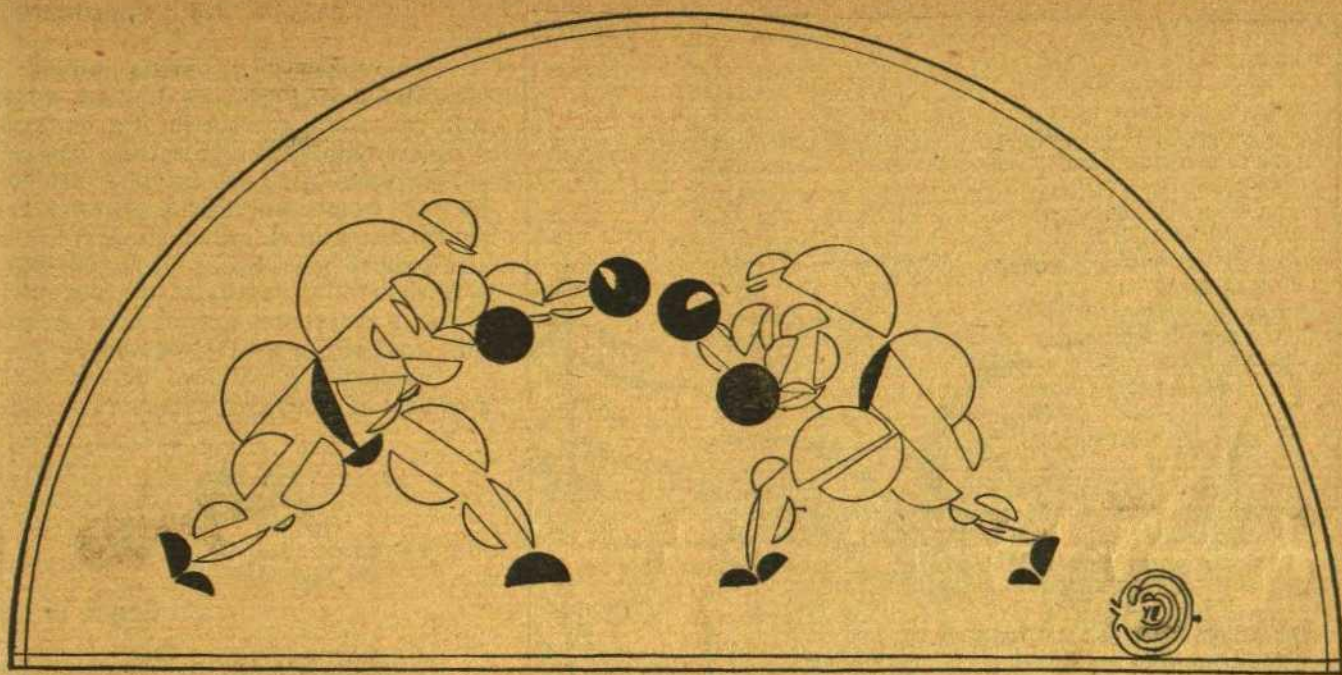
DE CALA VILA

EN GRAÑE

En Grañé és un bon senyor d'aquells que'ls castellans diuen que tenen «trastienda». És un subjeacte alt i prim, amb fatxa d'agent de negocis, cara de «demà m'afeitarà», i tracte de bon xicot, d'aquells que sempre en tenen una per dir.

Quan allò del caciquisme i den Pantorrilles, d'aquells temps en que'ls lerrouxistes no sabien què fer perque encare no eren lerrouxistes, en Grañé era ja en Grañé, tal com és are i tal com serà per «in eternum» sino's fa de la Lliga.

A Sans, fins les barraques de burot el coneixen. Parleu-los-hi den Pepet i tothom vos dirà: uval! La figura del «Barberillo» (com li diuen els que no'l poden

Match de boxe.—Poids lourds

veure ni en pintura) és cosa inherent a la terra dels esguerrats i no's compren Sans sense en Grañé ni en Grañé sense Sans. Per això és tant «sans façon». Quan a càla Vila, en aquells temps cambonians, van embotellar-lo i més tart varen dir-li que «apa buenas!» en

Grañé va ficar-se la ceba al cap de tornar-hi i va fer una prome-
tensa a l'imatge den Planas i Casals que té al capsal del llit, entre'l retrat de l'Espartero i una estampa de Sant Josep, de fer-li llum sis dies, si tornava a atrapar la faixa.

I que ho ha treballat fi, ningú pot regatejar-li. En Pic no li perdona i el noi den Canuto tampoc.

Perque val a dir-ho. En ciencia electoral en Grañé és un trumfo. Coneix el rellotge de les eleccions com ningú i amb la mateixa seguretat amb que apunta la minutera, arregla una roda i sab mudar la corda. Li ha costat anys, paciència, diners, passos i

promeses, mes ha sortit amb la seva i l'imatge den Planas i Casals tindrà llum els sis dies promesos.

En Grañé a càla Vila, és un dels amos. Es «quefa» de la minoria lliberal dinàstica i és just reconèixer que la seva minoria és la más disciplinada. Mai hi han discrepàncies.

En Grañé és tinent d'alcalde de la Barceloneta, terra del peix i de l'alegría. Viu dotze hores del dia al despatx de l'alcalde i les altres dotze les dedica al seu negoci. Es democràtic, aixirrit i sab aont val

Nosaltres, ingenuament creiem que parlarem den Grañé alguna altra volta.

SPORTS

Notes remeres

Al dir «remeres» no's pensin que vulgui dir res lleig. Les coses del rem son remeres, com les dels ous son oueres i les de pesseta, pesseteres. I perdonin aquesta disquisició geogràfica.

El diumenge, com que l'estat del mar era cosa pasadora, i en Boronat no podia dir-hi res van haver-hi regates de rem, pels que no saben, que va guanyar com es natural la «Victoria». Si aquesta no s'en duia la ídem, ni mai! La «Calella» anava al darrera i a la cúa el «Desengañó». Es un nom que du mala estrugancia. Jo'l cambiaria. Els que no'n saben tant van correr també amb els mateixos barcos, i allavors la «Victoria» va fer figa. En Balat, que amb la pipa n.º 6787 de la seva col·lecció als llabis, semblava un «lobo marino» de comedia, va portar als seus a la victoria, sense anar amb la ídem, i anant amb la «Calella»... No sé si m'entenen...

Males llengües diuen que els nois de segona ma, ho fan millor que'ls de primera. Es a dir, que'ls de segona ho fan de primera i els de primera no van de primera i... Vaja prou.

Per no ser menys, també van correr els balandres. Era per allò de la Copa Comité que encare dura.

En Jenaro de la Riba va guanyar la cursa a l'Apache. Sent de la Riba no té res d'estrany. Lo particular fora que fos de Pedralbes.

Per acabar

A la «Federació» hi ha hagut crisis. La espectació era enorme i els diaris no parlaven d'altre cosa. Si se'n feien de comentaris i suposicions i «cábalas»... En fi: que varen fer president an en Tallada i que'n Peris de Vargas i en Doncos van barallar-se per saber qui era més vell.

No sabem qui ha guanyat. Si podem averiguar-ho els hi direm. Fins a una altre.

La "Cantonada"

Hem rebut «La Cantonada», publicada per l'Utrillo o Utrill com li diem nosaltres. No cal dir que sortint de les mans d'aquest simpàtic ciutadà, que posseeix el criteri més clar i més profund del nostre país, és una publicació en gran manera interessant. L'influència de l'Utrillo serà sempre beneficiosa per el moviment artístic català, sobre tot si's pot estar d'alabar als artistes que ell creu fusellables, cosa que fa moltes vegades.

El felicitem per la seva obra i a ell i a ella els hi desitgem molts anys de vida.

Caçat al vol

L'altre dia passant pel passatge que va del carrer de Trafalgar al carrer Alt de Sant Pare, vareig disfrutar de la següent conversació sostinguda per alguns joves xirinolaires transeunts en l'esmentada via pública.

Un d'ells llegia un ròtul que diu: «No se'permete pasar con bultos» quan se li acudí preguntar a un altre de la reunió lo que segueix:

—Com s'ho faria per a passar una senyora d'aquelles que's troben en estat interessant?

A lo que contestà l'altre:

—Mira, molt fàcilment, deixant el ventre a la porteria.

—Els nostres amors semblen una novel·la.
—Sí, per entregues.

Al tren

IATJAVEN dos amics en un departament de segona i després qu'estigueren emplaçats, entrà en el mateix departament una cocotte molt guapa i jove, i amb un luxe oriental prengué asiento davant d'ells; després que'l tren va arrencar i ja havien passat alguns poblets de la preciosa costa de llevant, ella canviant de posició i per estar més còmoda posà una cama sobre de l'altra, deixant al descobert una tentadora pantorrilla, lleugerament coberta per fina mitja calada; al veure tal panorama, els dos amics cambiaren una mirada tota sensibilitat, i un d'ells dirigint-se a l'altre digué fent mitja rialla:

—Noi, m'agrada aquest poble (clavant la vista).—

A lo que ella atenta respongué:—Per 50 pessetes puc ensenyar-li l'estació!—Replicant ell que ho trobava car i en prova d'això que ell sols per gust i de franc li ensenyaria el quefe.

Més motius

Son els dels vaquers de Barcelona, enviats per un d'ells per a completar la primera edició:

El Boter, el Xafra, el Necesitats, el Xato, el Suro, l'Apatxe, el Pispa, el Xalet, el Safretxer, en Pere-brut, en Maragato, l'Aixeca-camises, en Relliscando, en Fabrés, en Bartró, en Costella, en Frare, en Patalenc, el Senyoritu, en Xalenques, en Poca-roba, en Mata-dones, en Patarrot, el Tapot, en Gardela, el Nas de llauna, el Geperut, en Papa terra, el Morrut, el Nas d'estopa, el Manso, el Mentider, en Titoleta, el Cara-inflat, en Chinella, el Pollastre, el Sarsuela, el Chell, el Cera-estret, l'Insurrecto, el Moço d'esquadra, el Pijo, el Regomí i el Tapias.

Una rellicada

Això de rellicar, en temps de neu no té res de particular. No és estrany, doncs, que aquell senyor que fa sports a *La Vanguardia* rellicqués.

Deia dies enrera que aviat se podrà anar a l'Amèrica pels aires, «en menos tiempo del que tarda la tiera en hacerle la rueda al Sol...»

«O siguin 365 dies, hora més o menys.» Ja ho crec! Ara s'hi va amb 15 dies!

Vaia! vaia! vaia! Quines coses fa dir el termòmetrol

Tinc forat sense sortida,
soc rodó i no gaire alt,
qui'm fa servir se'm coloca
i aixís no pot pendre mal.

(Solució al número vinent.)

Solució al número passat

LA FURA

CASTELLANADES

Cert madrileny, després de transcorre molt temps, trovà a un amic seu català en lo Passeig de Gracia, que anava tot esverat i li preguntà on anava tant depressa i l'altre li contestà en castellà:

A la calle tres camas, en casa de uno de monte galo para acompañarlo a un músico ajo.

La traducció al número vinent.

Traducció del número passat:

Dice come comeremos para deciros y tornillos con bermanilas.

DIUMENGE MENJAREM PERDÍUS I CARGOLS AMB MONGETES.

El porter de la Torre Eiffel: Aprofitarem alguna coseta.—*Centro general de Expendedores de tocino de Barcelona:* Estimats companys: Després de remerciar los hi l'invitació per les festes organitzades per vostès, i dir-los-hi que tindrem el gust d'assistir-hi, ens complau fer constar que ens considerem com del

gremi, ja que vostès i nosaltres toquem el mateix article: el porc. Nosaltres des de avui els considerem també com a companys de redacció. Visca la porcadal.—*P. Lluci:* Li publicarem amb gust.—*Franc. Ferrà:* Mirarem de treure el partit que podrem.—*Vidalet:* Rebut els pirops del gran concurs de idem.—*Mossèn Baldufa:* N'aprofitem dos que son fet i fet els més bonics.—*Un adroguer:* Es poc nou. Creguim, li asseguro.—*Vicent Goth:* Aprofitem dues cosetes que son de primera, les altres son de tercera i n'hi ha una que es massa bruta.—*Confetti i Serpentina:* Està molt bé. Se publicarà.—*P. de la P.:* Dispensi, no li sabria dir.—*Mossèn Tallarina:* Recorts a Mossèn Baldufa. Li publicarem lo qu'ens envia perque està bastant a to.—*Joan Misteri:* Publicarem tot lo que no pugui ofendre a ningú.—*Rakul:* Mil mercès dels pirops. Veiam qui s'en portarà el premi.—*Un tranquil que no n té:* Certes coses no's poden publicar ni treientles del periòdic que ha comés la rellicada. Ademés, ja sab vostè que en qüestions de neu, moltes rellicquen.—*Confetti i Serpentina:* Enviis tot lo que vulguin, que sino és tant poc nou com el xisto qu'ens envien, els hi publicarem.—*Buenello:* El quènto es molt bonic, però seria denunciat com a immoral i nosaltres procurarem sempre estar bé amb la Justícia, que, entre nosaltres sigui dit, ens tracta amb molta consideració, potser perque la fem riure. Recorts als de per aquí dalt.—*Pica barinot:* Allò de la patateta sobre la cuixa fa molt bonic, però és poc nou. L'endevinalla idem.—*Tap i Oca:* Li agraim molt i li anirem publicant, però més li agrairiem que ens enviés l'origen d'alguns motius.

Papitair: Tampoc és prou nou, això del polvo.—*Mossèn Baldufa:* Potser el xisto seria massa declarat amb tot i no veure's lo que hi ha dintre el bulto.—*Un que ven la seva llet:* Nosaltres coneixem un senyor que des de Molins de Rey, enviava la llet a Barcelona. Ja veu lo que li dic. Aprofito l'ocasió de dir-li que mercès dels seus motius.—*LL:* Aquestes inicials no'ns son desconegudes. Mercès dels motius.—*Nautic:* Visca molts anys vostè i els seus pirops.—*Rocambol:* Ja devia tenir el gust de veure que nosaltres li varem tenir el de publicar-li tres xistos dels que ens va enviar.—*Un qu'estira fils:* De tot plegat ne farem sortir un xisto descomunal que no tindrà res que veure amb el concurs dels xistos.—*Roma Guera:* Li publicarem perque sí i perque està bé.—*Les dallonses de Lloret:* No'ns agrada ofendre a ningú, de manera que ni enviarem lo que voldríem qu'enviessim an aquelles persones ni a vostès els hi direm lo que ens ve a la ploma. Els diners que ens envien per l'encarrec no'ls volem ni n'hem de fer res.—*1234567890:* Seràn publicats i me sembla que agradaràn.—*Epatse Divad:* Mirarem d'aprofitar-ho.—*Balbot:* Rebut els pirops.—*Salero:* Idem els idem.—*Confetti i Serpentina:* De publicar-lo el publicarem l'anunci papitesc.—*Mossèn Baldufa:* Ne farem sortir algún xisto amb una mica de paciència. El del dibuix que ens transmet és massa fort.—*Fantine de la colla dels Conills:* Es una mica massa rellicós això de posar-s'hi be.—*Cascarilla:* Pot molt ben anar i potser li publicarem.—*Marte:* Li publicarem el quènto del negre, perque fa riure bastant i als nostres llegidors els hi agradarà.—*Un socàmbol:* Recristina, quina llet!—*Chauffer:* Els chauffers son els nostres estimats. No hi ha chauffer ni chafferet que no'ns llegeixi i casi be tots ells quan gufen l'automòbil se posen la nostra revista a la butxaca i se la deixen sortir una mica perque la senyora els hi vegi i s'hi engresqui. Visquen molts anys els chauffers.—*Pa Torrat:* Molt bé. Els seus pirops van al Concurs.—*Fal lu:* No hi volem saber res.—*Mossèn Baldufa:* Caratsus, vostè ho fa cada dia més fort. Com se coneix qu'el Mossèn que vostè se posa no és més que un pseudònim. Dels escrits n'hi aprofitarem quelcom.—*Doctors Papaceit i Cuyás:* Darem els recorts al senyor Bon, i aprofitarem lo de la última hora. Respecte a la pregunta de si aquella se fa amb aquell, no li podem respondre perque are ens dediquem a la barrila pura, que és lo que dona més al cap del mes.—*Xinagas:* Inclou insult al dogma. Aprofitem lo del Principal.—*Trempado:* Potser el xisto final es massa poc intens.

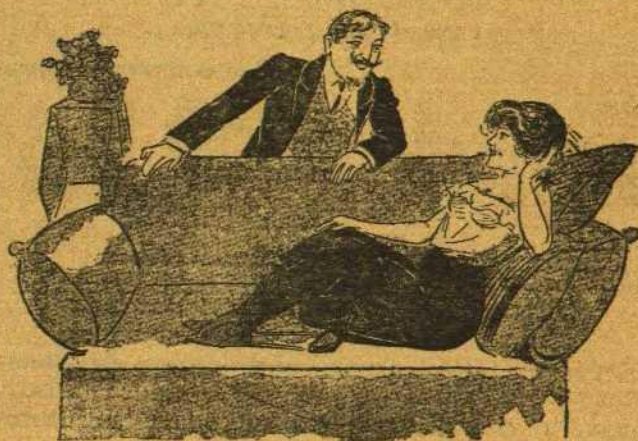
L'HUMOR ESTRANGER

La senyora, que s'en ha anat al llit massa d'hora.—Còm ha anat el ball?
—No gaire bé, perquè la sala va quedar a les fosques.
—Sí que'm sab greu no haver-hi sigut.

—Veïam si endevines lo que jo guanyava a Amèrica cantant de tenor?
—La meitat de lo que'm diràs.
—No, no; una mica més.

—Confessa que cinc duros no es car.
—Doncs jo li trovo.
—Fes el favor de no insultar-me.

—Què farem, el cabell?
—No; la barba.

—Molta feina, doctor.
—Molta.
—Moltes gripes.
—Sí, però desgraciadament no són perilloses.

DR. SERRALLACH

Especialista en les malalties dels ronyons i de les vies urinàries
Pelayo, 40—De 12 a 2 i de 6 a 9. - Festius de 10 a 12

Consulta econòmica: De 7 a 9.—Jovellanos, 9

Per a montar
amb comoditat
y sense fatiga
compreu bicicleta

SANROMA

Balmes, 62 - Telefon, 1445
BARCELONA

LADILLAS (cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes.

Farmacia Paradell - Asalto, 28 (carrer Nou)

LES INJECCIONS I LAVATGES

en els fluxos recents, generalment ademés d'allargar la curació solem produir complicacions. El sàndalo i l'arheol esmortueixen al principi, la malaltia, però tenen l'inconvenient de que en general no l'acaben puix deixant de pendre'ls surt altra vegada el mal, lo que fa que novament se torni a pendre'ls mateixos arheol i sàndalo i s'esmortueix altra volta; se deixen de pendre i ve altra vegada i sempre aixis, no conseguint altra cosa que fatigar els ronyons, produint dolors molt forts. Amb les antigues especialitats Paradell res d'això succeeix, i en pocs dies i sense perill s'arriba a una absoluta curació, sense ulteriors conseqüències, gastant relativament poc, lo que està provat fins l'evidència per vintisis anys d'èxit.

Dr. M. CAMPS

VIES URINÀRIES
SÍFILIS - MATRIU
Aplicació intravenosa del 606

TRACTAMENT ESPECIAL DE LA BLENORRAGIA

CONSULTA PARTICULAR:

Ronda Universitat, 14, pral., 1.ª - De 3 a 5

CONSULTA ECONÒMICA:

Fusteria, 2 y 4, 1.ª. - (Entre Plaça A. López i Carrer Ample)
de 12 a 1 i de 7 a 9 nit

IMPOTENTES

CONSULTEN VDS. A SU MÉDICO SOBRE LA EFICACIA Y EL CARACTER INOFENSIVO DE LAS TABLETAS DE

ANDROSTHENINA

(Yohimbina Spiegel)

RECOMENDADAS POR TODAS LAS EMINENCIAS MÉDICAS

DE VENTA EN TODAS LAS FARMACIAS

Fabricado por la CHEMISCHE FABRIK GUESTROW-Guestrow (Alemania)

Centre de venda al per major de periòdics i setmanals
= i tota classe de llibres =

Corresponsal directe

Elisabets, 17, tenda
BARCELONA

Miquel Guerrero

SÍFILIS

Curació pels nous procediments. Hectina. Neosalvarsán (nou 606. Suero) antisifilític Query.

BLENORRAGIA

Mètodes abortius al començ. curació de les complicacions amb sueros i vacunes especials. curació de l'estrictura, (*estrechez*) en una sola sessió.

SEXUALS

Malalties especials de les senyores. Curació sense operar pels moderns medis fisioteràpics

CLÍNICA FARRE PIJUAN, RAMBLA DEL CENTRE, 7, PRAL.
De 4 a 5 i de 6 a 8 (econòmica).

